

ELŐSZÓ

A nyelvész-doktoranduszok 11. konferenciájának a megrendezése, nyugodtan mondhatjuk, már rutinszerű, megszokott eseménynek számíthat. Az évenként megrendezett összejövetel azzal a céllal jött létre, hogy legyen egy olyan alkalom, amely a nyelvtudomány minden részterületén működő fiatal kutatókat, pontosabban a kutatói tanulmányaikat még be nem fejezett doktori diákokat hívja fel eredményeik bemutatására kritikus környezetben – de komolyabb következmények nélkül. Kezdeményezésünk mindig kettős szándékot valósít meg: egyrészt nekünk oktatóknak, kutatóknak bemutatja, hol mivel foglalkoznak (és milyen eredményességgel), másrészt maguknak a kutatói pályájuk kezdetén tartó doktoranduszoknak is lehetővé teszi, hogy egymás témáit, módszereit, gondolkodását megismerve, valamint a kérdéseket, kritikákat megválaszolva maguk is tanuljanak és tájékozódjanak a nyelvészet sok különböző részterületén. Arról nem is beszélve, hogy egymást is megismerhetik, és ez a kapcsolatépítés éppolyan fontos lehet egy kutató későbbi pályáján, mint maguk a kutatás végeredmékei, a publikációk.

A 2007. december 6–7-én a Szegedi Akadémiai Bizottságnak a Dóm mögötti igen szép klasszicista épületében megrendezett konferencián 30 előadás hangzott el, amelyet a beküldött 46 absztraktból választottak ki a különböző egyetemeken, de a jelentkezőtől különböző doktori iskolákban működő bírálók, akik adott esetben az elutasítás indokait is megadták, hogy ebből is okulhasson a sikertelen pályázó. Az absztraktválogatás bonyolult műveletét Németh T. Enikő docens szervezte az SZTE-n.

Az előadásokat azután a konferencián (ismét csak különböző doktori képzésekből) részt vett tanárok értékelték, és a 20 felkért szerzőből két lemondás után 18-an küldték be lektorálásra cikküket. Ezek közül többet, összesen 11-et fogadtunk el, alkalmasint csak jelentős mértékű átirás után 5 dolgozatot pedig a szigorú lektori és szerkesztői vélemények alapján el kellett utasítani.

Mindez jelentős mértékben emeli azoknak a szerzőknek az érdemét, akik e háromszoros szűrőn átjutottak a 11 „befutó” közé. Csakúgy, mint a konferenciasorozat, ez a névtelen lektorálás alapú szűrési eljárás is a „nagy életre” készíti fel a doktoranduszokat, akik így sajátítják el a bölcsész- és társadalomtudományokban is egyre jobban terjedő ún. referál(tat)ási módszerek ismeretét. Hogy ez mennyire fontos, onnan tudjuk, hogy a publikációk

között egyre inkább csak azok számítanak már idehaza is, amelyek a kettős névtelen lektorálási folyamaton mentek át, amit a folyóirat állásfoglalásának vagy a gyűjteményes kötet előszavának kell ismertetnie.

Az itt következő tanulmányok történeti nyelvészettől korpusz-nyelvészetig, fonológiától pragmatikáig a tudomány számos területét érintik, ami szépen mutatja, mi minden van a magyarországi nyelvészeti doktori képzés kínálatában.

A konferenciát és e kötet kiadását az SZTE BTK anyagilag is támogatta, ezért a BTK Tudományos Bizottságának és Almási Tibor dékán úrnak, a konferenciának a SZAB székházában való megrendezéséért Telegdi Gyula akadémikusnak, a SZAB elnökének, e kötet kiadásának nagyvonalú támogatásáért pedig Szabó Gábor rektor úrnak mondunk köszönetet.

Szeged, 2009. április 6.

Kenesei István
sorozatszerkesztő